

Ψηλαφώντας την Ανάσταση.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Πρωταρχική μέριμνα του Χριστού, όταν για πρώτη φορά εμφανίζεται σε όλους μαζί τους μαθητές του, είναι να τους πείσει χειροπιαστά για την Ανάστασή του. Τα πρώτα λόγια του είναι πρόσκληση να τον αγγίξουν, να τον πιάσουν με τα χέρια τους, να τον ψηλαφήσουν προσεκτικά. Γιατί το έκανε αυτό;

Οι μαθητές του μέχρι τη στιγμή εκείνη βιώνουν μια κατάσταση, την οποία αδυνατούν να διαχειρισθούν. Δεν είχαν καμμία αμφιβολία ότι ο Χριστός επί του σταυρού πέθανε πραγματικά. Με την τελευταία εκπνοή του ο Χριστός συντρίβει όλες τις ελπίδες που είχαν στηρίξει πάνω του οι μαθητές. Ελπίδες για την επί γης εγκαθίδρυση της Βασιλείας του Θεού, στον βαθμό βέβαια που μπορούσαν τότε να κατανοήσουν το νόημα του γεγονότος αυτού, αλλά κυρίως ελπίδες για την απελευθέρωση και την εγκόσμια αποκατάσταση του υπόδουλου Ισραήλ. Ελπίζαμε, «ότι αυτός εστιν ο μέλλων λυτρώσθαι τον Ισραήλ», θα ομολογήσουν ο Λουκάς και ο Κλεόπας, πορευόμενοι προς Εμμαούς (Λουκ. 24:21).

Είναι τόσο μεγάλη η απογοήτευσή τους από την ολοσχερή διάψευση των προσδοκιών τους, ώστε αδυνατούν να αξιολογήσουν τις πρώτες μαρτυρίες για την Ανάσταση. Οι Μυροφόρες πρωτοφέρνουν το ανέλπιστο

μήνυμα, όμως οι μαθητές αρνούνται να το πιστέψουν. Είχαν δει τον τάφο να καταπίνει τη ζωή. Ήξεραν ότι όσα σκεπάζει ο λίθος του μνήματος δεν έχουν επιστροφή. Δεν περιμένουν καμιά ανάσταση. Συνεπώς δεν μπορούν να δουν παρά μόνο σαν παραλήρημα τα λόγια των γυναικών. Η καρδιά τους είναι πλημμυρισμένη από τη λύπη (Ιω. 16:6). Δεν τους αφήνει περιθώρια για επικίνδυνα ονειροπολήματα. «Ούτως ήσαν έτι νωθείς οι μαθηταί». Η διάθεσή τους και η σκέψη τους ήταν απολύτως νωθρές και δυσκίνητες στο να δεχτούν γεγονότα έξω από τη λογική.

Ακόμα και τη στιγμή της πρώτης εμφάνισης του Χριστού συνεχίζουν να απορρίπτουν το γεγονός της Αναστάσεως. Κάτι άλλο συμβαίνει, κάποια άλλη εξήγηση θα υπάρχει. Η λογική τους δεν δέχεται αυτό που βλέπουν τα μάτια τους. Μάλλον έχουν μπροστά τους κάποιο πνεύμα, ένα φάντασμα. Όχι τον πραγματικό Χριστό. Νομίζουν ότι βλέπουν ένα όραμα, μια εικόνα μόνο χωρίς αληθινή υπόσταση. Γι' αυτό και τρομοκρατούνται. Όπως και κάποια άλλη φορά, όταν νύχτα, μέσα στην αγριεμένη θάλασσα της Τιβεριάδας, είδαν τον Χριστό να έρχεται για βοήθεια προς το πλοίο τους, περπατώντας πάνω στα κύματα. Και τότε τρομοκρατήθηκαν «λέγοντες ότι φάντασμά εστι και από του φόβου έκραξαν» (Ματθ. 14:26).

Και όπως τότε, έτσι και τώρα ο Χριστός προσπαθεί, όχι απλώς να τους καθησυχάσει, αλλά να τους δείξει μιαν άλλη, απίστευτη, πλην όμως απτή πραγματικότητα. «Γιατί είστε ταραγμένοι;» τους ρωτάει. «Γιατί διαλογισμοί αμφιβολίας κατακλύζουν τις καρδιές σας; Κοιτάξτε με καλά! Δείτε τα χέρια μου και τα πόδια μου, που είναι σημαδεμένα από τα καρφιά, για να βεβαιωθείτε ότι είμαι εγώ ο ίδιος που σταυρώθηκα, ο Χριστός. “Ψηλαφήσατέ με”! Αφήστε στην άκρη τους λογικούς συνειρμούς και ελάτε, πιάστε με με τα χέρια σας. Για να δείτε ότι δεν είμαι πνεύμα, φάντασμα, όπως νομίζετε, γιατί το φάντασμα δεν έχει σάρκα και οστά, όπως βλέπετε εμένα να έχω» (πρβλ. Λουκ. 24:37-40).

Τους καλεί με την αφή να κάνουν απτή την πραγματικότητα. Με την αδιάψευστη δύναμη της εμπειρίας να αναιρέσουν την απολυτότητα της λογικής τους. Για να μπορέσουν σε λίγο να κηρύξουν την Ανάσταση με απόλυτη βεβαιότητα «εις συνέδρια και εν ταις συναγωγαίς..., επί ηγεμόνας και βασιλείς» (Ματθ. 10:16-18). Στηριγμένοι όχι σε συλλογισμούς· όχι σε λογικά επιχειρήματα· «ουκ εν πειθοίς ανθρωπίνης σοφίας λόγοις» (Α'

Κορ. 2:2)· αλλά σε μια ατράνταχτη εμπειρία: Γνωρίζουμε, θα λένε, ότι ξεπερνούν τη λογική αυτά που διδάσκουμε. Όμως είμαστε αυτόπτες μάρτυρες και γι' αυτό, αυτό που είδαμε με τα μάτια μας «και αι χείρες ημών εψηλάφησαν» (Α' Ιω. 1:1), αυτό ακριβώς σας κηρύττουμε.

Εμείς; Θα εμπιστευθούμε την ψηλαφητή αλήθεια των αποστόλων;

Από το περιοδικό ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 430, Μάιος 2019.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>